

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/70/2019
Identifikačné číslo spisu: 1118010350
Dátum vydania rozhodnutia: 01.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1118010350.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 1. júla 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného G. M. a spol., pre zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, o dovolaní obvineného G. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/1/2019 zo 7. marca 2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/29/2018 z 23. októbra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. M. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/29/2018 z 23. októbra 2018, bol obvinený G. M. uznaný za vinného zo spáchania zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a obvinená W. Z. uznaná za vinnú zo spáchania zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 11. februára 2018 v čase okolo 00:10 hod. v Bratislave na ulici P. v priestoroch bytového domu s popisným číslom XX, na X. poschodí spoločným konaním a po predchádzajúcej vzájomnej dohode poškodili uzamykací mechanizmus na mrežových dverách na chodbe pred bytom číslo XX v úmysle odcudziť tam sa nachádzajúce 2 kusy bicyklov, a to 1 kus dámskeho horského bicykla značky U., bielej farby s ružovým nápisom U. v hodnote 129,80 € a 1 kus pánskeho cestného bicykla značky U., šedej farby so strieborným nápisom U. v hodnote 276,57 €, čo sa im však nepodarilo, nakoľko boli zadržaní privolanými príslušníkmi Policajného zboru, čím by takto svojím konaním spôsobili poškodenému Z. Z.kodu vo výške 406,37 € a poškodením zámku s cylindrickou vložkou na mrežových dverách spôsobili poškodenému škodu vo výške 9,30 €, pričom obvinený G. M. sa takéhoto konania dopustil napriek tomu, že bol v predchádzajúcich 12 mesiacoch za obdobný čin postihnutý, a to blokom na pokutu

nezaplatenú na mieste Obvodného oddelenia PZ Trnávka, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, číslo XXXXXXXXX z 8. augusta 2017, právoplatným tým istým dňom, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 30,- €, ako aj, že obvinená W. Z. sa tohto konania dopustila napriek tomu, že taktiež bola v predchádzajúcich 12 mesiacoch za obdobný čin postihnutá, a to rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy, číslo konania OU-BA-OVVS2-2017/080657 z 25. októbra 2017, právoplatným dňa 21. novembra 2017, za čo jej bolo uložené pokarhanie, ako i, že obvinená sa takéhoto konania dopustila napriek tomu, že bola v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký čin odsúdená, a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/189/2016, z 11. januára 2018, právoplatným dňa 16. januára 2018, pre zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a iné, za čo jej bol uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody.

Za to bol obvinenému G. M. postupom podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Rovnako obvinenej W. Z. bol postupom podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, na výkon ktorého bola zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obom obvineným povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému Z. Z., nar. X. R. XXXX, trvale bytom Z., G. E. XXX/X, škodu vo výške 9,30 € a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Bratislave na verejnom zasadnutí na podklade odvolania obvineného G. M. uznesením, sp. zn. 2To/1/2019 zo 7. marca 2019, odvolanie obvineného G. M. ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

+ + +

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I podal obvinený G. M. prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Dobroviča, advokáta v Bratislave, dovolanie z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa a z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený uviedol, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí páchatelovi podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov za súčasného morálneho odsúdenia páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery vždy na zreteli, v danom prípade by tak postačovalo uložiť obvinenému trest za prečin a nie ukladať trest za zločin vzhľadom na nepatrnú škodu a nepresvedčivé preukázanie

spáchania skutku obvineným.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že vo výpovedi obvinenej W. Z., ktorá sa od začiatku snažila vinu hodiť na obvineného G. M., sú nezrovnalosti a rozpory. Obvinený G. M. pritom logicky vysvetlil, prečo bol s obvinenou W. Z., že mu mali volať na jeho telefón, lebo W. Z. si svoj zabudla a keď telefón zvonil, išiel za obvinenou, aby jej ho dal. V danej veci nejde o zločin krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona, ale o prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Súd skutok právne kvalifikoval ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona na základe pokynu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. IV/1 Spr 8/14/1000 - 23 z 30. mája 2016 v nadväznosti na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 114 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2012. Obvinený s uvedenými závermi stanoviska nesúhlasí. Ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona totiž predstavuje výslovný zákaz dvojitého pričítania tej istej okolnosti a ak je určitá okolnosť zákonným znakom konkrétneho trestného činu, nie je možné ju považovať podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona aj za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, t. j. aj za kvalifikovanú skutkovú podstatu. Ide pritom o kogentnú normu. S právnou vetou stanoviska sa nemožno stotožniť v tom smere, že ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Základná skutková podstata trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona sa uplatní len v prípadoch, v ktorých nie je trestný čin krádeže spáchaný konaním uvedeným v § 212 ods. 2 Trestného zákona. Závery stanoviska sú nepresvedčivé nielen preto, že neberú do úvahy ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona, ale ani vzájomný vzťah základných skutkových podstát trestného činu krádeže, pri ktorých je úplne evidentné, že prednosť má skutková podstata trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona nakoľko na rozdiel od § 212 ods. 1 Trestného zákona stanovuje osobitné spôsoby vykonania trestného činu krádeže. Súdne rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva a nie je právne záväzný pre všeobecné súdy, ale je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie právnych noriem.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I vo vyjadrení z 24. septembra 2019 navrhol dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie obvineného G. M. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad

rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

V tomto prípade možno podať dovolanie z jedného z týchto dôvodov:

- obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo
- obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.). Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu prepadnutia majetku za prečin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa.

Na opačnej strane však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému bol s poukazom na jeho právne úvahy uložený neprímerane prísny trest. Táto námietka nenapĺňa žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 34 ods. 2 Trestného zákona páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 32 písm. a) Trestného zákona za spáchané trestné činy môže súd uložiť páchatelovi, ktorý je fyzickou osobou trest odňatia slobody.

Podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 závažnejším spôsobom konania.

Z obsahu výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že súd prvého stupňa sa dôsledne spravoval právnymi úvahami vyjadrenými vyššie a správne ich aj v posudzovanej trestnej veci aplikoval. Nakoľko sa v prípade obvineného jedná o zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona je nepochybné, že úvahy obvineného je v tomto kontexte nutné jednoznačne, bez potreby bližšieho odôvodnenia odmietnuť ako nedôvodné, resp. založené na nesprávnom pochopení naposledy citovaného ustanovenia Trestného zákona.

V posudzovanej veci pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný za vinného, jednoznačne pripúšťa - trest odňatia slobody [§ 32 písm. a) Trestného zákona, § 34 ods. 2 Trestného zákona, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona].

Zároveň trest odňatia slobody za spáchaný zločin v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby 3 až 10 rokov [§ 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona] pri zistení prítlačujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona v rámci upravenej trestnej sadzby 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov a za následnej aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona vo výmere 3 (tri) roky pri mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, bol uložený zákonným spôsobom navyiac na prospech obvineného pri aplikácii § 39 Trestného zákona, a preto spomenutá námietka nenapĺňa dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

S poukazom na právne úvahy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky citované už skôr, v tomto teda okresný súd v spojení s uznesením krajského súdu postupovali plne súladne so zákonom; v dôsledku uvedeného nemožno v žiadnom prípade konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu namietaného obvineným v dovolaní; z vyššie uvedeného je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nezistil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže totiž obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom namietajúce ich správnosť či úplnosť sú preto z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je

záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany okresného a krajského súdu - ten nemôže nijako meniť, ani doplniť.

Ak obvinený v podanom dovolaní namieta spôsob hodnotenia dôkazov - výpoveď W. Z. vzhľadom na namietanú rozporupnosť jej výpovedí, nepresvedčivé preukázanie spáchania skutku obvineným, ide „len“ o námietky skutkového charakteru, lebo zmenou spôsobu hodnotenia dokazovania sa snaží obvinený následne zmeniť znenie skutkovej vety výroku o vine vo svoj prospech.

Dovolací súd zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V predmetnej veci dovolací súd dospel k záveru, že obvinený svojím konaním uvedeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku naplnil všetky, t. j. formálne i materiálne znaky skutkovej podstaty zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, lebo obvinený sa spoločným konaním s W. Z. dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu si cudzej veci tým, že sa jej zmocnil a spôsobil by malú škodu a čin spáchal vlámaním, pričom k dokonaniu činu nedošlo.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na stanovisko č. 116 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2012, podľa ktorého ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona pri použití § 138 písm. e) Trestného zákona. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality k právnej kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Trestného zákona).

V predmetnej veci je nepochybné, že úmysel obvineného pokrýval aj možný následok spočívajúci v spôsobení malej škody prevyšujúcej 266,- €, lebo konanie smerovalo k odcudzeniu dvoch bicyklov (hodnota 129,80 € + 276,57 € = 406,37 €), čo zodpovedá právnej kvalifikácii podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, teda základnej skutkovej podstate, avšak následne upravenej podľa § 214 ods. 4 písm. b) Trestného zákona, lebo predmetný čin spáchal obvinený vlámaním, teda závažnejším spôsobom konania.

K obhajobou navrhovanej právnej kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona možno dospieť len v tom prípade, ak sa páchatel nepokúsil krádežou vlámaním spôsobiť ani malú škodu, čo však nebol prejednávany prípad. Prvostupňový súd sa pritom tiež podrobne vyjadril k uvedenej skutočnosti a odvolací súd sa s týmito argumentmi plne stotožnil.

Pokiaľ obvinený nesúhlasí s predmetným stanoviskom, dovolací súd uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Pokiaľ sa obvinený za uložený zločin domáha uloženia trestu odňatia slobody v nižšej výmere ako vo výmere súdom uloženého trestu odňatia slobody 3 (tri) roky a teda skryto sa opätovnej aplikácie ustanovenia § 39 Trestného zákona domáha v dovolacom konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v

Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 5, kde odkazuje na nasledovné:

„Moderačné ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a túto dopĺňajú. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Trestného zákona o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, alebo ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku“.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže byť naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest odňatia slobody za použitia ustanovenia § 39 Trestného zákona podľa jeho predstáv. Hoci súd môže využiť moderačné ustanovenie podľa uvedených ustanovení a trest vymerať v rámci zníženej trestnej sadzby čo okresný súd napokon aj realizoval, nemožno sa však v dovolacom konaní domáhať uloženia ešte nižšieho trestu ako toho, ktorý bol uložený prvostupňovým súdom.

Nad rámec uvedeného však dovolací súd konštatuje, že okresný súd ustanovenie § 39 Trestného zákona aplikoval za použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona tak, že uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Nebol preto naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. M. odmietol.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.